

Nr 744

Av fru Dahl m. fl., angående bestridande av kostnader för borttagande av tatuering.

(Lika lydande med motion nr 468 i Första kammaren)

Gränserna mellan vad som skall anses vara förebyggande vård eller självförvårdad skada respektive sådan vård som berättigar till ersättning enligt lagen om allmän försäkring kan många gånger vara svår att dra. Enligt nuvarande tillämpning av lagen om allmän försäkring kan ersättning i allmänhet ej utgå för kostnader i samband med bortoperering av tatueringar. Försäkringsdomstolen har i dom den 21 mars 1969 avslagit begäran om ersättning för såväl läkararvode som sjukpenning. Fallet gällde en man, född 1939, som sökte läkare eftersom hans tatueringar "förorsakat honom psykiskt lidande och obehag" på grund av att man "anses som en sämre människa om man är tatuerad". Här hade man låtit den lokala sjukkassan undersöka och kontrollera att mannen ej tidigare sökt läkare för nervösa besvär på grund av tatueringarna och avlog på denna grund hans framställning. Andra myndigheter har avslagit liknande ärenden med motivering att tatueringar är självförvårdade. Likväl ersätts i andra fall kostnader för vård vid sjukdomstillstånd eller olycksfall som i och för sig måste anses vara självförvårdade.

Denna tolkning av lagen medför betydande svårigheter för vissa grupper av tatuerade som i rehabiliteringssyfte önskar få tidigare tatueringar bortopererade. Det rör sig här om personer med sociala och ekonomiska problem, ofta gravt socialt missanpassade och intagna vid vårdanstalter (t. ex. ungdomsvårdsskolor, fängelser, alkoholistanstalter etc.) som saknar medel att själva bekosta en sådan operation och den sjukhusvistelse eller konvalescens som kan bli nödvändig.

Tatueringar som utförts under en period av en människas liv kan senare komma att upplevas som ett besvärligt problem. I synnerhet gäller detta när tatueringarna är direkt socialt avskiljande (s. k. luffarprickar och andra väl synliga märken på händer, örsnibbar, näsrot etc.). De medför då att den tatuerade får svårt att få arbete eller att han på resor, vid besök på näringsställen o. s. v. uppsöks av andra avvikande. Resultatet blir att en återanpassning till normal livsföring försvåras eller omöjliggörs.

I en del fall kan tatueringarna avlägsnas genom ett enkelt ingrepp med lokalbedövning och några dagars sjukskrivning beroende på arbetets art.

I andra fall är det nödvändigt med mera omfattande operationer (transplantation) med efterföljande vård och relativt lång sjukskrivning.

Det får anses angeläget att samhället på allt sätt bidrar till återanpassningen av personer med sociala och andra handikapp. Bortoperation av tatueringar av ovan angivet slag bör ses som ett naturligt led i rehabiliteringen. F. n. pågår en översyn av lagen om allmän försäkring som även bör kunna ta upp denna fråga till prövning. I avvaktan på en lösning av frågan om ersättning från den allmänna försäkringen bör kostnaderna för sådana tatueringsoperationer samt härav följande sjukhusvård och sjukskrivning kunna bestridas av anslag som samhället ställer till förfogande för rehabiliteringen av person som vårdas inom kriminalvården, ungdomsvården, vården av alkoholsjuka och narkomaner m. fl.

I särskild motion göres hemställan om ersättning från sjukförsäkringen för borttagande av tatuering.

Under hänvisning till vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t uttalar att ersättning för bortoperationer av tatueringar av ovan angivet slag må kunna utgå ur anslag som ställs till förfogande för rehabiliteringen av personer med sociala handikapp m. m.

Stockholm den 28 januari 1970

Birgitta Dahl (s)

Börje Nilsson (s)

i Kristianstad

Tage Hansson (s)

i Piteå

Lennart Andersson (s)

i Södertälje